

да ги предава. Той става проводникъ на Божественото. Ако мисълта на човѣка е слаба, той нищо не може да постигне. За такъвъ човѣкъ се казва, че не е развитъ. Колкото да е ученъ, ако човѣкъ не може да се ползува отъ великитѣ блага на живота, неговата ученостъ е временна. Може ли да се ползува отъ тия блага, той е истински ученъ, той е мъдрецъ. Не може ли да се ползува отъ благата на живота, колкото да се товари съ тѣхъ, той все простъ ще си остане. Какво ще кажете за камилата, която сте натоварили съ скъпоценни камъни и злато? Дали е натоварена съ скъпоценности, или е безъ всѣкакъвъ товаръ, камилата все камила си остава. Ако не е натоварена, тя е по-доволна отъ положението си, по-леко се движи. Следователно, щомъ човѣкъ не може да използва благата, както трѣбва, тѣ му причиняватъ болка. Всѣко нѣщо, което причинява болка на човѣка, е чуждо за него. Той трѣбва да се освободи отъ чуждитѣ, непотрѣбни за него нѣща.

Какъ познава човѣкъ, кои нѣща сж потрѣбни за него, и кои — непотрѣбни? Чрезъ интуицията. Интуицията е Божествено чувство, вложено въ всѣки човѣкъ, но не е еднакво развито въ всички хора. Който е развилъ това чувство въ себе си, той самъ провѣрява нѣщата. Както не е нужно за човѣка да търси нѣкой професоръ да му каже, дали единъ лимонъ е киселъ, така не е нужно за онзи, който има интуиция, да му се доказватъ нѣщата.